

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, nr.12, Luna Iunie 2014

Din cuprins:

- ❖ Despre cinstirea Sfinților;
- ❖ Sărbători în Iunie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăături duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbei;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Să facem cunoștință...;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

Programul liturgic pe Luna Iunie 2014

- ❖ **1 Iunie 2014:** Duminica a 7 – a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **8 Iunie 2014:** Duminica a 8 – a după Paști, Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **9 Iunie 2014 Luni:** Sfânta Treime; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **22 Iunie 2014:** Duminica a 2 – a după Rusalii (a Sfinților Români); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **24 Iunie 2014 Marți:** Nașterea Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; **dezlegare la pește.**
- ❖ **29 Iunie 2014:** Sfinții Apostoli Petru și Pavel; Duminica a 3 – a după Rusalii (Despre grijile vieții); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.

Pulberea (trupul) să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat" (Ecclesiast 12. 7)"

Aceasta este legea firii pe care orice om trebuie să o respecte și căreia, vrând-nevrând, orice trup i se supune, mai devreme sau mai târziu, indiferent de pregătire.

Dar, spre bucuria noastră, prin Învierea Domnului, coborârea trupului în pământ și semănarea lui în stricăciune, așa cum zice Sfântul Apostol Pavel, se preschimbă în nestricăciune și se face poartă de suire către cer. Dacă până la Învierea Mântuitorului neamul omenesc se cobora în pământ și sufletele mergeau în iad, după Înviere noi am dobândit puterea de a trece din moarte la viață și chiar să dobândim Raiul, prin căința sinceră și mărturisirea păcatelor, asemenea tâlharului răstignit de-a dreapta Mântuitorului.

Aceste lucruri de neimaginat pentru oamenii Vechiului Testament au devenit posibile pentru întreaga lume prin venirea harului Sfântului Duh în perioada Noului Testament. Toate bune și frumoase! Și ca lucrurile să fie și mai desăvârșite, am primit har peste har și libertate deplină față de păcat. Adică, prin voință, priveghere, post și rugăciune putem ajunge să nu mai fim stăpâniți de patimi. Libertatea de voință este însușirea cu care omul a fost creat de Dumnezeu de la bun început. Și chiar dacă omul a căzut în păcatul neascultării prin folosirea și înțelegerea greșită a libertății sale, Dumnezeu i-a trimis ca Răscumpărător pe Însuși Fiul Său întrupat, Care a venit în lume cu aceeași prețuire a libertății omului, pentru că Domnul nostru Iisus Hristos îi învața pe oameni: „cine vrea să vină după Mine...”.

Numai că libertatea de voință nu ne face pe noi mai drepecți înaintea lui Dumnezeu. Și Adam a fost om liber și pentru că de bună voie a ales să calce porunca lui Dumnezeu, a fost scos din Rai în lume ca să muncească pământul ce avea să-i rodească spini și pălămidă, ca în sudoarea feței sale să-și mănânce pâinea sa, până când avea să se întoarcă în pământul din care fusese luat. Adam este strămoșul nostru al tuturor și nu era cu nimic mai prejos decât noi, oamenii moderni de azi, urmașii lui, iar noi nu suntem cu nimic mai presus față de protopărintele nostru. Poate că avem noi acum tehnologie care atunci nu exista, avem multiple posibilități de a vedea întreaga lume, putem „socializa” pe rețele de socializare, dar să nu uităm: Adam știa cursul zilelor, al săptămânilor, al lunilor, al anilor, numai privind soarele și luna și stelele; el a pus numele tuturor vietăților din lume și aceleași nume le folosim și noi, cu diferențele de rigoare datorate limbilor pământului; el îl vedea pe Dumnezeu în Persoană chiar în fața lui și vorbea cu El, nu doar „socializa”. Cu toate acestea, Adam nu a fost îngăduit să mai stea în grădina Raiului unde avea totul de-a gata, după greșeala sa, chiar dacă înainte îl vedea pe Dumnezeu față către față. Asta trebuie să ne pună pe gânduri și pe noi: chiar dacă am redobândit harul și posibilitatea de a ajunge la asemănare cu Dumnezeu, totuși nu avem iertare dacă de bună voie ne depărtăm de Dumnezeu, dacă ne ducem libertatea la extrem, dincolo de limitele bunului simț.

Deși logica normală (conștiința) ne învață că trupul se duce în pământ, ca să se realcătuiască în slavă și cinste, iar sufletul trebuie să se ducă la Dumnezeu Care l-a dat, majoritatea dintre noi trăim ca și când am avea doar trup. Mai mult decât atât, prin modul de a trăi și a acționa pe care ni l-am ales, vrem să coborâm și sufletul tot în pământ, ca și când am trăi cu susul în jos, cu capul spre pământ și nu spre cer, chiar dacă pământul nu este origininea sufletului. Originea sufletului este Dumnezeu, Care ne cheamă la iubirea aproapelui și a vrăjmașilor ca pe noi înșine. Numai că iubirea aproapelui acum nu o mai practicăm. Ne-am modernizat și cu tehnologia de azi „socializăm” cu foarte mulți, dar nu iubim pe nimeni (în afara rudelor sau a celor de pe urma cărora putem profita). Nu ne convine să moară doar capra noastră, dar nici a vecinului. Mai bine să moară vecinul, ca să-i luăm noi capra. Vedem atâția oameni necăjiți și plini de greutate. Nu mișcăm un deget ca să-i ușurăm, ba mai mult mai aruncăm și frustrările personale în spinarea lor și îi învinuim tot pe ei de eșecurile noastre.

Și atunci? Ce să așteptăm? Să primim bine, când noi am făcut rău? Să primim iubire, când noi nu dăruim iubire? Să primim ajutor, când noi închidem milostenia în propriile mâini?

Să nu ne amăgim singuri: ce semănăm, aceea vom secera. Cine seamănă vânt, culege furtună. Ceea ce dăruim, aceea vom primi în schimb. Deci dacă vrem să coborâm cu trup și suflet în pământ, să ne urmăm instinctele. Dar dacă vrem să ne urcăm la Dumnezeu, atunci să ne întoarcem de la deșertăciuni lumești mărunte și să trăim cu trupul în lume, dar cu sufletul în cer!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE CINSTIREA SFINȚILOR (2)

Așa cum spuneam în numărul trecut, acum vom prezenta partea a doua a Învățăturii de Credință despre cinstirea Sfinților.

****Simțim noi trebuință și de rugăciunile Sfinților ca să fim ascultați de Dumnezeu? Nu ajung rugăciunile noastre?***

Dumnezeu a lăsat ca sfinții să se roage pentru noi nu pentru că n-ar auzi rugăciunile noastre când le facem singuri; așadar nu pentru că El are trebuință de ele, ci noi. Pe de o parte rugăciunile noastre se încălzesc când știm că și alții se roagă cu noi și pentru noi, iar dragostea noastră față de ei crește, ca să răspundă dragostei lor. Rugăciunile unora pentru alții sunt un semn și un mijloc de sporire a dragostei, a unirii între mădulele Bisericii. Pe de altă parte noi ne smerim când ne dăm seama că avem trebuință și de rugăciunile altora.

Și e bine să nu fim mândri când ne rugăm socotind că n-avem trebuință de nimeni ca să fim ascultați de Dumnezeu, că suntem tot așa de vrednici să fim ascultați de El ca oricare altul, că ne ajung rugăciunile noastre. De aceea spunem că rugăciunile noastre se înalță prin rugăciunile sfinților până la Dumnezeu, pentru că rugăciunea noastră însăși a devenit mai caldă, mai simțită, mai pătrunzătoare, mai smerită. Această încălzire a noastră se datorează și faptului că puterea și simțirea cu care se roagă Sfântul pătrunde într-un chip tainic și în inima noastră, scoțând-o din amorțire.

****În ce chip se mai arată legătura noastră cu sfinții?***

În aceea că nu numai Sfinții își arată dragostea lor față de noi rugându-se pentru noi, ci și noi ne arătăm dragostea noastră față de ei, pe de o parte cerându-le aceste mijlociri, pe de alta, cinstindu-i pentru faptele lor și pentru desăvârșirea la care au ajuns și luându-i ca pildă. Dar această cerere de mijlocire și actele de cinstire sunt amestecate. Când îi cinstim ne și rugăm lor să mijlocească pentru noi, și când ne rugăm lor, pentru mijlocire, îi și cinstim lăudând faptele și sfințenia lor. Toată această cinstire se mai numește și închinare.

****Dar rugăciunea și închinarea nu se cuvin numai lui Dumnezeu? Nu dăm, așadar, oamenilor ceva ce se cuvine numai lui Dumnezeu?***

Nu. Căci alta e rugăciunea și închinarea ce se dă lui Dumnezeu. Sfinților ne rugăm numai ca să mijlocească la Dumnezeu. Chiar când ne dau și ei ceva, ne dau prin puterea lui Dumnezeu care e în ei și potrivit cu voia lui Dumnezeu pe care ei o împlinesc când ne dau acel bun, așa cum Apostolii au făcut minuni cu puterea și cu voia lui Dumnezeu. Deci când le cerem Sfinților mijlocirea (Fapte 9. 32 - 42; 20. 9 - 11; 28. 3 - 9) sau ajutorul, tot pe Dumnezeu Îl slăvim. Pe Dumnezeu Îl rugăm ca El Însuși să ne dea de la Sine tot ce cerem, ca Acela Care este izvorul tuturor bunurilor. Cât privește cinstirea sfinților, deși se numește uneori și închinare, ea se deosebește de închinarea dată lui Dumnezeu. Când vrem să arătăm și în cuvinte deosebirea, spunem că pe sfinți îi cinstim (venerare), iar lui Dumnezeu Îi slujim (adorare, închinare). Pe sfinți îi cinstim ca pe niște oameni care ne-au dat pildă de slujire lui Dumnezeu și pentru aceasta Dumnezeu i-a cinstit și stau aproape de Dumnezeu. Lui Dumnezeu Îi slujim ca Aceluia ce e Stapânul atotputernic și Făcătorul nostru, de la Care avem totul, primim totul și atârnăm întru totul. O scriere de la începutul Bisericii, Martiriul

Sfântului Policarp, spune: «Noi ne închinăm lui Hristos pentru că e Fiul lui Dumnezeu; cât despre martirii care sunt ucenicii și următorii Domnului, le mărturisim iubirea care li se cuvine din pricina cinstei fără seamăn pe care au adus-o Împăratului lor».

***Avem temeiuuri în Sânta Scriptură pentru aceste cereri de mijlocire și pentru cinstirea sfinților?**

Da, avem. Am văzut că însuși Sfântul Apostol Pavel cere, în nenumărate rânduri, creștinilor să se roage pentru el. Cu atât mai mult vom cere noi sfinților astfel de rugăciuni pentru noi. Cât despre cinstire, în Faptele Apostolilor se spune ca temnicerul din Filipi „cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila” (16. 29). În Vechiul Testament citim că ucenicii proorocilor, în urma unei minuni a lui Elisei, au zis: „Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei. Și au venit înaintea lui Elisei și i s-au plecat până la pământ” (4 Regi 2. 15). Închinarea ce se dă în aceste locuri sfinților se datorează faptului că puterea lui Dumnezeu sălășluiește în ei. Deci tot spre Dumnezeu se înalță cugetul celui care se închină. Dacă e cu dreptate să li se dea o asemenea cinstire sfinților cât sunt pe pământ, cu atât mai mult li se cuvine aceasta după ce, prin moarte, sunt sălășluiți în preajma și în lumina Împăratului tuturor. O spune însuși Sfântul Apostol Pavel: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evrei 13. 7). Un temei pentru cinstirea sfinților din ceruri e și cinstirea ce li se dă Îngerilor, asemenea cu care au ajuns sfinții. „Și a căzut Iosua cu fața la pământ și s-a închinat Lui și a zis: Stăpâne, ce poruncești slugii Tale?” (Iosua 5. 14). Iar când părinții lui Samson au adus o jertfă, „Și când a început a se înălța flacăra de la jertfelnic spre cer, îngerul Domnului s-a ridicat cu flacăra de pe jertfelnic. Văzând aceasta, Manoe și femeia lui au căzut cu fața la pământ” (Judecatori 13. 20).

***Nu cumva umbrim, prin această cinstire a sfinților, slava care se cuvine numai lui Dumnezeu?**

Nu. Întâi, pentru că am văzut că ea e cu totul deosebită de slujirea ce o aducem lui Dumnezeu. Apoi, pentru că Însuși Dumnezeu le-a dat lor cinstire, îmbrăcându-i în slava Sa, și ne-a poruncit și nouă să-i cinstim. Deci cinstea ce o dăm sfinților trece oarecum tot asupra lui Dumnezeu. „Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una, suntem” (Ioan 17. 22). Sau: „Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă” (Luca 10. 16). Sau: „Cel ce vă primește pe voi, pe Mine Mă primește și cel ce Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cel ce primește prooroc în nume de prooroc, plata proorocului va lua; și cel ce primește pe un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua” (Matei 10. 40 - 41). Deci, dacă cinstim pe sfinți pentru sfințenia lor, răsplata lor o vom lua. Apoi, sfinții sunt numiți de Sfânta Scriptură „prieteni” ai lui Dumnezeu. Așa numește Domnul nostru Iisus Hristos pe Apostoli (Ioan 15. 14), așa e numit Avraam (Iacov 2. 23). Iar Sfântul Apostol Pavel îi numește pe Efeseni „Casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2. 19). Cinstea ce le-o dă Mântuitorul Apostolilor este așa de mare, că-i va face părtași la judecata lumii: „Adevărat zic vouă, că voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe scaunul Slavei, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel” (Matei 19. 28).

***Avem vreun folos din această cinstire a sfinților?**

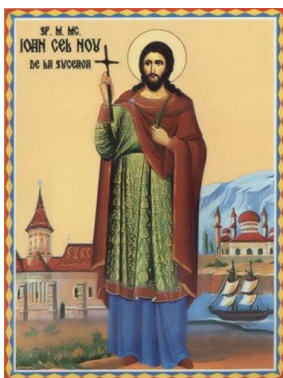
Avem un mare folos. Dacă e de folos pentru creșterea duhovnicească a omului ca el să fie așa de smerit, încât să socotească pe fiecare semen mai bun decât el (Matei 20. 26), cum nu

s-ar păgubi el, uitând de această smerenie, dacă ar socoti că sfinții nu sunt mai buni decât el și nu trebuie să-i cinstească? Așa s-au smerit toți sfinții cât au trăit pe pământ, plecându-se în fața celui mai neînsemnat om și cu siguranță că cinstea ce le-o aducem nu-i face să uite de această smerenie. Prin întrecere în smerenie și iubire, unii față de alții, cresc cu duhul toți membrii Bisericii. Dar cinstind pe sfinți, noi ținem în același timp neconținut în fața ochilor noștri pilda vieții lor, care ne ajută să ne îmbunătățim mereu viața noastră.

SĂRBĂTORI ÎN IUNIE

2 Iunie 2014: Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, ale cărui moaște se află de șase sute de ani în România, s-a născut în orașul Trapezunt, în jurul anului 1300, din părinți binecredincioși și foarte iubitori de Hristos. Fiind negustor de mărfuri, ca și tatăl său, evlaviosul Ioan a plecat cu corabia din orașul natal spre Cetatea Albă de la gurile râului Nistru, aflată pe atunci în stăpânirea tătarilor închinători la idoli. Pe Marea Neagră a avut mai multe discuții de credință cu un negustor venețian, anume Reiz. Dar, văzându-se biruit în cuvinte de fericitul Ioan, care mărturisea și apăra cu zel dreapta credință ortodoxă, venețianul a hotărât să se răzbune asupra lui.

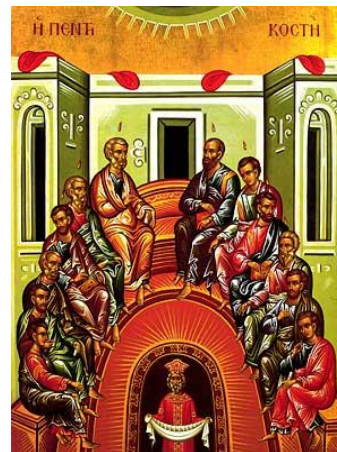

Sosind în Cetatea Albă, Reiz l-a pârât pe Ioan la mai-marele cetății, cum că ar dori să se lepede de credința ortodoxă și să se închine soarelui și idolilor păgânești. Dar Ioan, mărturisind pe Hristos cu mare tărie și curaj, a fost dat la grele chinuri și bătăi, pentru a se lepăda de adevăratul Dumnezeu. Apoi, văzându-l statornic în dreapta credință și gata să-și dea viața pentru Sfânta Evanghelie, a fost și mai mult bătut și târât pe ulițele Cetății Albe, legat de coada unui cal neînvățat, până când un iudeu fanatic i-a tăiat capul cu sabia, fiind în vârstă de numai 30 de ani. Noaptea, văzându-se cor de îngeri și făclii aprinse în jurul trupului său, sfintele lui moaște au fost luate cu cinste și așezate în biserica ortodoxă din Cetatea Albă. Aici au stat 70 de ani, făcând multe minuni și vindecări de boli.

La 2 iunie 1402 moaștele Sfântului Mucenic Ioan, numit „cel Nou”, au fost aduse cu mare cinste din Cetatea Albă de trimișii voievodului Alexandru cel Bun și au fost așezate în biserica „Mirăuților” din Suceava, vechea capitală a Moldovei, devenind astfel cel dintâi sfânt ocrotitor al moldovenilor. În anul 1589, moaștele Sfântului Ioan „de la Suceava” au fost strămutate din vechea biserică domnească în noua catedrală zidită de Bogdan al III-lea, unde se află până astăzi. După ce au stat un timp în Mitropolia din Iași, în anul 1686 moaștele Sfântului Ioan cel Nou au fost luate de oastea poloneză a lui Ioan Sobieski, împreună cu evlaviosul mitropolit Dosoftei și cu o mare parte din tezaurul țării, și duse lângă Liov. După 97 de ani de înstrăinare, la 13 septembrie 1783, sfintele sale moaște au fost readuse cu mare cinste la Suceava și s-au așezat în vechea biserică domnească, unde se află și astăzi. Pomenirea lui se face în Biserica Ortodoxă Română la 2 și la 24 iunie.

8 Iunie 2014: Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile)

Și această sărbătoare am luat-o din cărțile iudeilor. Căci după cum aceia prăznuiesc Cincizecimea lor, cinstind numărul de șapte, dar și pentru că au primit Legea după trecerea a cincizeci de zile de la Paști, tot astfel și noi prăznuim cincizeci de zile de la Paști, primind Duhul cel Preasfânt, care ne dă Legea, ne călăuzește spre tot adevărul și ne învață cele plăcute lui Dumnezeu. Să se mai știe că la evrei erau trei sărbători mari: Paștile, Cincizecimea și Sărbătoarea Corturilor. Paștile în amintirea trecerii Mării Roșii; căci cuvântul „paște” înseamnă „trecere”. Și sărbătoarea aceea o preînchipuia pe a noastră, care este trecerea și întoarcerea din nou de la întunericul păcatului, la rai.

Apoi, evreii prăznuiau Cincizecimea spre aducere aminte de suferințele lor din pustiu, cum și de multele neazuri prin care au trecut, până să ajungă în pământul făgăduinței. Că numai după aceea s-au îndulcit de roade, de grâu și de vin. Nouă, însă, Cincizecimea ne arată ieșirea din răutatea necredinței și intrarea în Biserică; că atunci ne împărtășim și noi cu Trupul și Sângele Stăpânului. Unii spun că evreii sărbătoreau Cincizecimea din pricinile arătate mai sus; dar alții cred că Cincizecimea ar fi fost oarânduită de evrei pentru cinstirea numărului șapte, după cum s-a spus. Că acest număr adunat de șapte ori cu el însuși, dă numărul de cincizeci de zile, fără una. Cinstirea Cincizecimii de către evrei atârna nu numai de numărarea zilelor, ci de a anilor, în care ei sărbătoreau Jubileul; aceasta cădea după trecerea a de șapte ori șapte ani. În acel an ei lăsau pământul nesemănat și vitele la odihnă, iar robilor dobândiți cu bani, li se dădea libertatea să plece.

A treia sărbătoare era Sărbătoarea Corturilor, care se prăznuia după strângerea bucatelor după câmp, adică la trecerea a cinci luni de la prăznuirea Paștilor. Această sărbătoare se prăznuia spre aducere aminte de ziua în care Moise a ridicat întâia oară cortul cel văzut prin nori în Muntele Sinai și făcut de marele meșter Veseleil. Săvârșeau acest praznic făcând corturi, iar cei ce locuiau la țară, mulțuneau lui Dumnezeu, după adunarea roadelor ostenelilor lor. Se pare că și David a scris psalmii cei pentru linuri (recunoștință), pentru aceste zile.

Sărbătoarea aceasta închipuia învierea noastră cea din morți; când, după ce corturile trupurilor noastre se vor strica, iarăși se vor alcătui și ne vom îndulci de roadele ostenelilor noastre, prăznuid în corturile cele veșnice.

Se cuvine să mai știm, că în ziua aceasta, săvârșindu-ne Praznicul Cincizecimii, Duhul Sfânt S-a coborât peste ucenicii Domnului.

Pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

24 Iunie 2014: Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul

Vrând Soarele cel nespus, Hristos Mântuitorul nostru, să răsară lumii, plecând cerurile și pogorându-Se în pântecul fecioresc, cel mai curat decât cerurile, se cădea ca, mai întâi, să iasă luceafărul din cea stearpă, adică, Sfântul Ioan, Înainte-Mergătorul, ca un înainte vestitor, propovăduind și zicând: "Vine după mine Cel mai tare decât mine". Deci, împlinindu-se vremea Sfintei Elisabeta, ca să nască, a născut fiu, la bătrânețe, din pântecul sterp, precum, de demult, Sara pe Isaac și minunea mergea înaintea minunii. Mai înainte, adică, de a naște Fecioara pe Hristos, a născut cea stearpă, în zilele sale, pe Mergătorul înainte al lui Hristos, pentru ca cei ce vor vedea nașterea cea peste fire, din cea bătrână, să creadă și nașterea, cea mai presus de fire, care avea să fie din Fecioara cea nenuntită, și să zică, în sinea lor: Puterea cea nebiruită a lui Dumnezeu, care a dezlegat nerodirea celei bătrâne, acea putere este în stare ca, și pe Fecioara, cea nestricată, să o facă maică. Și a fost nașterea cea minunată a lui Ioan, Înainte-Mergătorul înaintea Nașterii lui Hristos, cea și mai minunată. Și această minune, pregătea altă minune: după maica cea stearpă, Maica cea pururea Fecioară; după nașterea cea minunată a Elisabetei, nașterea cea străină a Fecioarei. Pentru că, întru amândouă maicile, rânduiala nașterii covârșește rânduielile firii, Dumnezeu voind așa. Căruia, ca unui Ziditor, toată firea îi slujește.

Iar după ce a născut Elisabeta, au auzit vecinii, cei ce viețuiau împrejur, rudeniile și cunoscuții, și se bucurau împreună cu ea, că a făcut cu dânsa, Domnul, milă, ridicând de la ea ocară nerodirii. Și s-au împlinit cuvintele Sfântului bine-vestitor Gavriil, care a zis către Zaharia: "Femeia ta va naște un fiu și mulți se vor bucura de nașterea lui". Deci se bucurau, pe de o parte, rudeniile, iar pe de altă parte, se bucurau cei care erau cuprinși de dorul lui Mesia cel așteptat, deși nu stiau că a sosit. Dar, în vremea nașterii, Sfântului Ioan Botezătorul, duhul lor se pornea spre bucurie, Duhul Sfânt veselindu-le inimile lor, ca și cum le-ar fi dat o înștiințare pentru împlinirea așteptării lor. Și, în ziua a opta, au venit preoții și prietenii în casa lui Zaharia, ca să taie împrejur pruncul. Și voiau să-l numească pe el Zaharia, cu numele tatălui său, dar mama sa nu se învoia, pentru că, soție de prooroc fiind și născătoare de prooroc, Sfânta Elisabeta era ea însăși plină de darul proorocesc. Și porunca proorocește ca pe pruncul cel născut al lor, să-l numească cu acel nume, de care nu auzise de la bărbatul său, de vreme ce acesta s-a întors, de la templu, la casa sa, având limba legată prin muțenie, și nu putea spune, soției sale, despre îngerul care binevestise zămislirea fiului și i-a zis: "Vei chema numele lui Ioan." Deci, povățuindu-se de Duhul Sfânt, maica numea Ioan pe prunc, ca o proorociță, ea care a cunoscut, mai dinainte, proorocește, venirea la dânsa a Maicii lui Dumnezeu, când a zis: "De unde mie, cinstea aceasta, ca să vină Maica Domnului meu la mine?" Iar, cei ce voiau să taie împrejur pruncul, făceau semne tatălui lui, cum ar voi să-l numească pe el. Iar acela, cerând o tablă și a scris: "Ioan să fie numele lui!" Și, îndată, s-a deschis gura lui Zaharia și limba lui s-a dezlegat din muțenie. Și grăia, binecuvântând pe Dumnezeu. Și se minunau toți de atâtea minuni mari, că cea îmbătrânită a născut, iar maica și tatăl cel mut, s-au oprit la același nume, cu care să-l numească pe fiul lor. Iar, după scrierea numelui, îndată a grăit mutul și ceea ce a scris cu mâna, aceea a grăit cu gura și s-a făcut numele lui Ioan, ca o cheie a gurii părinților, deschizând-o spre preamărirea lui Dumnezeu. Și a căzut peste toți cei dimprejur frică și mirare, pentru că, toți cei ce azeau aceasta, cu spaimă se minunau și se povesteau toate cuvintele acestea, în toată partea muntelui Iudeii, adică, în hotarele Hebronului, cetatea cea preotească, unde era casa lui Zaharia, la care, de la Ierusalim, era cale de opt ceasuri. Și sta acea cetate de la Betleem, la un loc mai înalt și se numea cetatea muntelui, pentru munții ei, iar hotarele ei se

numeau părțile muntelui, precum la Evanghelie se scrie, despre Născătoarea de Dumnezeu: "Sculându-se Maria din Nazaretul Galileii, a mers la munte cu grăbire, în cetatea Iudeii, adică în Hebron, și a intrat în casa lui Zaharia și s-a închinat Elisabetei."

Deci, întru acea parte a muntelui, se minunau mult cei ce auzeau de măririle lui Dumnezeu, ce se făceau în casa lui Zaharia. Și grăiau între ei: "Ce va să fie pruncul acesta?" Și mâna lui Dumnezeu era cu pruncul și creștea întru el darul lui Dumnezeu. Și a petrecut în pustiu, până la ziua arătării lui, către popor. Și așa, mâna Domnului păzea și acoperea pe Sfântul Ioan, ca să meargă înaintea feței Domnului, cu duhul și cu puterea lui Ilie, ca să gătească Lui cale, Celui ce venea să mântuiască neamul omenesc. Iar pentru toate acestea slăvit să fie Hristos Dumnezeu, Mântuitorul nostru, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, în veci, Amin.

29 Iunie 2014: Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Pentru acești doi Apostoli, pricina de laudă nu va afla nimeni mai mare alta, decât lauda, pe care le-a dat-o Domnul Însuși, fiecăruia. Că pe Petru l-a fericit, pentru mărturisirea Lui, numindu-l "Piatră" și pe adevărul mărturisirii lui a zidit Biserica Sa; iar, pe Pavel l-a numit "Vas ales", care avea să poarte numele Domnului, înaintea tiranilor și a împăraților. Dar, iată, alte câteva cuvinte despre aceste slăvite căpetenii ale Apostolilor.

Sfântul Apostol Petru, mai întâi, era pescar din Betsaida, la Marea Galileii și se chema Simon, înainte de a se întâlni cu Domnul. Era frate cu Sfântul Apostol Andrei, "Cel întâi chemat" la slujirea credinței. Era cel mai vârstnic dintre cei doisprezece ucenici și, deseori vorbea în numele Apostolilor, rugând pe Învățătorul să le tâlcuiască înțelesul tainelor credinței. Era o fire înfocată, cinstită și plină de rodire pentru Hristos și gata, oricând, la uitarea de sine. Cu toată dragostea pentru Iisus Hristos, nu și-a putut învinge slăbiciunea, lepădându-se de trei ori de Domnul său, tocmai când Acesta era batjocorit și purtat de la Ana la Caiafa. Dar, cu multe lacrimi și cu mult zbucium, a ispășit el întreita lui lepădare de Domnul, iar, la cea de a treia arătare a Domnului înviat, ucenicilor Săi, Petru redobândește vrednicia de Apostol, mărturisind de trei ori dragostea lui către Mântuitorul.

După Înălțarea la cer a Domnului și după pogorârea Duhului Sfânt, a început strădania, cea fără odihnă, pentru răspândirea credinței și, ca și ceilalți Apostoli, Sfântul Petru nu a precupețit nici o osteneală pentru împlinirea poruncii Mântuitorului, de a vesti adevărul mântuirii. A străbătut drumuri lungi și grele, propovăduind Evanghelia în Iudeea, Antiohia și Pont, Galatia, Capadochia și Bitinia, ajungând până la Roma. Deși mai vârstnic, se supune întru totul, hotărârilor luate la Sinodul Apostolilor din anul 51. Peste tot, a întemeiat biserici, a învățat, a mângâiat, a întărit credința și nădejdea primilor creștini. Când n-a putut ajunge la frați, a luat pana și a scris cele două Epistole din Noul Testament, comori de învățătură, care depășesc aurul și pietrele scumpe.

Marele pescar și-a încheiat strădania și viața la Roma, cetatea cezarilor. La anul 67, în ziua de 29 iunie, Sfântul Petru a îndurat moarte de Mucenic, în vremea prigoanei împotriva creștinilor, dezlănțuită de crudul împărat Nero. Pe colina Vaticanului, acolo unde astăzi se înalță strălucita biserică ce-i poartă numele, verhovnicul Apostolilor a fost răstignit cu capul în jos, pecetluind, cu sângele său credința și dragostea lui față de Mântuitorul Hristos.

Să privim, acum, spre cealaltă căpetenie a Apostolilor, Sfântul Apostol Pavel. A fost bărbat învățat, fariseu și rabin în religia evreilor, ucenic al lui Gamaliel și cunoscător al întregii învățături din vremea sa. Se numea Saul înainte de a veni la credință și era de fel din Tarsul

Ciliciei. Împuternicit de sinedriul din Ierusalim, Pavel a prigonit cumplit pe cei ce mărturiseau credința în Hristos și propovăduiau Învierea Lui. Pe când călătorea, spre cetatea Damascului, spre a prinde pe creștinii de acolo, Saul a văzut pe Domnul, Care i S-a arătat în chip minunat, și a crezut în El, lepădând rătăcirea în care trăise până atunci. Din clipa aceea, Saul s-a dovedit un neînfricat propovăduitor al credinței creștine și sub noul nume de Pavel, a fost unul din cei mai mari Apostoli ai lui Hristos. El a dus vestea cea bună a Evangheliei Domnului printre popoarele păgâne, binevestind în multe locuri din Răsărit, trecând prin Grecia, Atena, Corint, Asia și Macedonia, ajungând până la Roma.

În lungile și obositoare lui călătorii, a îndurat nenumărate primejdii, a suferit bătăi, a fost întemnițat, a îndurat foamea și setea. Nici o suferință nu i-a micșorat râvna de propovăduire a credinței, nici o primejdie nu l-a înspăimântat. Prin toate cetățile, pe unde a trecut, a întemeiat obști creștine, de care s-a îngrijit tot timpul, sfătuindu-le și îndrumându-le prin epistolele pe care le trimitea către frați, când se afla departe, epistole din care ni s-au păstrat paisprezece, ca un adevărat tezaur al vieții lui Hristos, ca o adevărată știință a mântuirii. Sfântul Apostol Pavel a fost numit "Apostolul Neamurilor", ca unul ce a vestit cel mai mult pe Hristos, printre popoarele păgâne din acele timpuri, iar sfârșitul său a fost cu moarte de mucenic tăindu-i-se capul cu sabia, în aceeași zi cu Sfântul Petru și sub același împărat Nero, la marginea Romei, pe drumul ce duce de la Roma spre mare, la locul numit Trei Taverne (actulalul Tre Fontane).

Să cinstim neconținut pe acești mari ctitori ai credinței noastre. Cât vor dura cerul și pământul, faptele și măreția Sfinților Apostoli nu se vor șterge din istoria mântuirii. Să-i chemăm în rugăciunile noastre și să fim recunoscători. Prin credință, suntem de-a pururea ucenicii Apostolilor.

EVENIMENTE PAROHIALE

În numărul trecut al Revistei noastre am publicat o parte a comunicatelor Adunării Episcopilor Ortodocși Canonici ai Oceaniei și aminteam și de un comunicat în privința donării de organe. Din cauza lipsei spațiului, nu l-am putut publica la vremea respectivă. De aceea îl redăm în acest număr.

Comunicat al Adunării Episcopilor Ortodocși Canonici din Oceania în privința donării de țesuturi și organe

(28 aprilie 2014)

„Medicina a dezvoltat în ultimii ani la nivel mondial practica de transplanturi de organe și țesuturi în corpul uman.

Acest efort onorabil al științei înseamnă înlocuirea țesuturilor sau organelor care s-au deteriorat, prin oferirea de organe din partea donatorilor mărinimoși, astfel încât primitorii acestui „dar” să poată trăi, după ce anterior nu au avut nici o speranță. Toți suntem chemați, prin urmare, să sprijinim practica acestor transplanturi și să ne încurajăm unul pe altul pentru a deveni „donatori”, oferind astfel un mare ajutor fraților noștri, oameni aflați în suferință, mai ales că în viitor și noi am putea fi „primitori”, în funcție de împrejurări.

Biserica Ortodoxă respectă pe deplin demnitatea și integritatea individuală a persoanei umane, creată de Dumnezeu după Chipul și asemănarea Sa și înzestrat cu voință liberă. Prin

urmare, problema donării de organe și țesuturi este lăsată la alegerea personală a fiecăruia, în consultare cu părintele spiritual și cu medicul.

Acestea fiind spuse, după cum este îngăduit de Biserica Ortodoxă, fiecare persoană este călăuzită pentru a înțelege următoarele aspecte, atunci când face o alegere:

1. În primul rând, dacă este vorba de o donare de organ viu, este permisă donarea de organe pereche, cum ar fi rinichii și altele asemenea. Aceasta se poate face dacă viața donatorului nu este pusă în pericol, nici aspectul fizic compromis în mod inacceptabil.

2. În al doilea rând, orice donare post-mortem este posibilă, dacă a survenit moartea biologică. Cu toate acestea, Biserica Ortodoxă susține că trupul este templu al Duhului Sfânt și solicită acordarea unei atenții deosebite trupului donatorului în timpul de recoltării organelor și o pregătire adecvată pentru înmormântare. Biserica Ortodoxă nu acceptă incinerarea.

În încheiere, ar fi bine ca ori de câte ori ar apărea pe lângă noi circumstanțele unui transplant, să cerem sfatul, atât părinților noștri spirituali, cât și medicilor specialiști cu privire la ce se poate face, astfel încât să nu fim indiferenți sau nemișcați în fața unei astfel de probleme. Se cere nu numai un sentiment de solidaritate umană, dar, de asemenea, și de respect, atât față de donator, cât și față de primitor.”

Miercuri, 21 Mai 2014, am prăznuit Sărbătoarea Sfinților Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena, evocând Edictul de la Milan de acum 1701 ani, prin care s-a dat libertate Creștinismului. De asemenea, s-au amintit și eforturile Sfintei Elena de a căuta Sfânta Cruce la Ierusalim, precum și construirea Bisericii Sfintei Învieri.

Joi, 21 Mai 2014, de praznicul Înălțării Domnului, după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Parastasul pentru pomenirea eroilor și a martirilor neamului Românesc, din toate timpurile și din toate locurile, ce și-au dat viața pentru apărarea țării și a dreptei credințe și pentru libertatea noastră și a urmașilor noștri. Veșnică să le fie pomenirea!

Dumnezeului nostru slavă!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Cuvânt despre iubirea de străini

Să fiți, fraților, râvnitori de fapte bune, ca până la sfârșit, să petreceți în Domnul, cu pace. Să nu ocărăști pe cei străini, ci să-i primești pe ei în casa ta. Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, Care s-a făcut străin pentru tine. Să nu te rușinezi a spăla picioarele, că poate străinul acela va fi îngerul, ispitindu-te pe tine; și te vei păgubi de plata dreptilor. Ascultă ce a făcut Avraam: Stând el la stejarul Mamvri la umbră, pe la amiază, a căutat și a văzut trei bărbați, trecând pe lângă el și, sculându-se, a alergat pentru întâmpinarea lor și li s-a închinat până la pământ, zicind: "Doamne, de am aflat dar înaintea Ta, să nu treci alături de robul Tău, ci vom aduce apă și vom spăla picioarele voastre. Și voi pune înaintea, pâine ca să mâncați și, după aceasta, veți merge în calea Voastră". Deci, ce folos i-a adus lui iubirea de străini? Mai întâi, s-a numit prieten al lui Dumnezeu. După aceasta, a auzit în acea zi: "Iată, Sara va naște ție fiu și tatăl multora vei fi". Asemenea și Lot, pe cei doi străini, i-a rugat să găzduiască la dânsul; și aceia l-au scos pe el din Sodoma, ca să nu ardă, împreună cu cei fără de lege. Tot așa, Sfântul Tobie, orb fiind, a primit pe înger și acesta l-a făcut pe el să vadă. Afară de aceasta, și Domnul, încă, ne învață pe noi, zicând: "Cel ce primește pe prooroc, ca prooroc, plata proorocului va lua și cel ce primește pe drept, în nume de drept, plata dreptului va lua".

Drept aceea, fraților, pe cei străini să-i iubiți și să-i faceți pe ei părtași la masa voastră, ca și voi să auziți pe Hristos grăind: "Pentru că ați făcut aceasta unuia din acești frați, mai mici, ai Mei, Mie Mi-ați făcut și Eu voi da vouă viața cea veșnică".

JURNAL DE GOSPODINĂ

Tort cu cremă de iaurt și ness

Ingrediente blat:

- 4 ouă;
- 4 linguri zahăr;
- 4 linguri făină;
- 2 linguri cacao;
- 2 linguri ulei.

Ingrediente cremă:

- 500 ml. frișcă lichidă;
- 500 ml. iaurt simplu;
- 200 gr. zahăr pudră;
- 1 lingură ness;
- 3 plicuri gelatină.

Mod de preparare:

Se bat albușurile spumă tare, adăugăm zahărul și mixăm în continuare până obținem o bezea lucioasă. Gălbenușurile le amestecăm cu uleiul ca la maioneză, apoi le adăugăm peste bezea. Adăugăm făina și cacao, amestecăm până se incorporează bine și punem în forma de copt unsă cu ulei sau folie de copt. Punem la cuptor la foc mediu și se lasă până se coace.

Între timp pregătim crema, batem frișca lichidă iar când începe să se lege adăugăm zahărul pudră și nessul și mixăm până capătă consistență. Mare atenție dacă o bateți prea mult se poate tăia. Punem gelatina într-un castron și adăugăm 50 ml. apă, lăsăm să se umfle. În momentul în care s-a umflat, punem la microunde pentru câteva secunde, atât cât să se dizolve. Gelatina dizolvată se adaugă peste iaurt și mixăm bine ca să se incorporeze uniform. Adăugăm compoziția de iaurt peste frișcă și mixăm până se omogenizează.

Într-o formă cu margini detașabile așezăm mai întâi blatul, apoi turnăm compoziția de iaurt și ness. Puteți să opriți câteva linguri de cremă pentru ornat sau ornați cu frișcă. Lăsăm la rece pentru 3-4 ore. Se desfac pereții laterali ai vasului și se ornează după placul fiecăruia. Se pot pune și boabe de cafea ca ornament.

Pește cu sos marinat

Ingrediente:

- 1kg. pește proaspăt;
- 80 ml. oțet;
- 50 ml. ulei;
- 200 ml. apă;
- 150 ml. suc de roșii;

- 5 căței usturoi;
- 1 linguriță piper boabe;
- 2-3 foi de dafin;
- 1 crenguță cimbru;
- sare, piper, rozmarin;

Mod de preparare:

Peștele se taie bucăți, îl condimentăm cu sare și piper și-l lăsăm 10-15 minute la marinat. Așezăm peștele într-o tavă, adăugăm usturoiul tăiat feliuțe, piperul boabe, foile de dafin, cimbrul, rozmarinul; se pune și uleiul, oțetul și apa, se acoperă cu o folie de aluminiu. Astfel pregătit, îl punem la cuptor pentru 2 ore la foc mic.

Luăm apoi folia de aluminiu de pe tavă și adăugăm sucul de roșii, mai lăsăm la cuptor încă 20-30 min, până când peștele se rumenește puțin. Se servește ca aperitiv sau cu garnitură de cartofi natur sau orez, lângă un pahar de vin alb.

Poftă bună!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

“A se uita ca vițelul la poarta nouă”. Această expresie este una dintre cele mai folosite în limba română. Nu știm dacă este ceva care să n-o fi auzit sau folosit vreodată. În plus, de aici au apărut și o mulțime de alte expresii derivate. Nu se știe exact de unde vine expresia. Dar la sate, animalele care au fost peste zi pe înaș la păscut, se întorceau seara acasă. Există situații în care proprietarii merg și-și aduc singuri vacile de la păscut, la fel cum există și unii țărani care lasă porțile deschise, iar vacile, când se întorc, intră singure în ogradă. Dar la fel de bine, există și situații în care vacuțele se întorc singure, însă când ajung în fața porților, acestea sunt închise. Și

stau acolo până când badea vine și le deschide. Imaginați-vă cât sunt de simpatice: stau nemișcate și fixează poarta, fără să spună nimic. Ca și cum ar fi mirate că nimeni nu le deschide. Cu toate astea, la noi expresia este folosită cu sensul de “te uiți ca prostul”. De unde „poartă nouă”? În timp ce “vițelul” era la păscut, poate că badea și-a schimbat gardul și poarta, iar când s-a întors vițelul acasă, în același loc era o altă poartă. Nedumerit fiind, nu știa dacă e bine sau nu să intre și a rămas în fața porții, uitându-se mirat. O altă explicație ar fi că poarta “veche” nu avea încuietoare și putea fi deschisă imediat, printr-o simplă atingere, pe când poarta nouă, având și încuietoare, nu mai putea fi deschisă, chiar dacă vițelul împingea cu toată forța. Numai ceva cu rațiune și cu pricepere ar fi putut deschide poarta. Indiferent de situație, să fim tot timpul pregătiți să facem față provocărilor contemporane, pentru a nu cădea victime ale expresiei de mai sus.

COLȚUL COPILĂRIEI

Toamna

de George Coșbuc

Toamna târziu
În noaptea cu lună,
Cum vâjâie codrul
Și geme și sună!
Din nordul cu neguri
Un vuiet răsare
Și vine și crește
Mai iute, mai tare;
Iar codrul aude,
Puternicul rege,
Aude prin noapte
Și bine-nțelege
Al oștilor vuiet
Din nord pornite –
El vrea să răscoale
Puteri obosite
Și-njură și urlă,
Că-și simte pierirea.
Și galben se face,
Nu poate s-adoarmă,
Nu-și află nici pace,

Și tremură codrul
Cu inima ruptă
De spaimă, se zbate,
Cu vântul se luptă,
Pocnește și sună

Și-și urlă durerea,
Căci vântul îl prinde
Și-l strânge de mijloc
Topindu-i puterea!
Și codrul se-ndoaie;
Și-l biruie vântul
Râzând îl sugrumă
Și-i rupe veștmântul
Și părul i-l smulge

Și-n văi îl aruncă.
Un țipăt răsare
Pe deal și pe luncă;
Grăbitele păsări
Cu vuiet aleargă
Și norii vin stoluri
Pe-ntinderea largă
De spaimă s-ascunde
Pârâul sub gheață -
Și regele codru,
Din ultima viață
Suspină văzându-și
Pustiul, și geme
Și cade pe spate
Și moare cu fruntea
Pe pieptul naturii
Și moare natura
De jalea pădurii
În toamna târzie!

Omidă și Fluturile (Fabulă)

Târându-și, o omidă, prelungu-i trup cu
păr
Pe craca fără frunze a unui
jalnic măr,
Se pomeni oprită de-un
fluture nervos:
- „Să nu-ndrăznești, urăto,
să-ți duci trupul bălos
Până aici la mine, căci o vei
încurca!
Mă mir și-acum că Cerul, în dreptatea Sa,
Vă lasă încă-n viață tot neamul hăbăuc!
Coboară, deci, de nu vrei în pumni să te-
apuc!”

După o săptămână, omida deveni
Un fluture femelă cum rar mai poți găsi.

Zburând din floare-n floare,
se întâlne deodată
Cu cel ce o jignise (acum,
mai grizonat).

- „Frumoasa mea, hai spune-
mi, te-am cunoscut cumva?

Căci ochii-ți, doi luceferi, parcă îmi spun
ceva...Oh!...

Simt față de tine un dor de ne-nțeles
Și-aș vrea, de-ți face cinste, să fiu al tău
ales!

Îți jur că-ți va fi bine căci eu sunt bun,
cinstit
Și permanent în viață iubirii i-am slujit!...”
- „Destul!... spuse femela, fiindcă te știu
demult
Și vocea-ți prefăcută nu vreau s-o mai
ascult.
Deși spui că o viață iubirii i-ai slujit,

Eu m-am convins că nu ești decât un
ipocrit!”

MORALA:

**De nu vrei ca în viață să-ți fie rău, ci
bine,
Nu-ți arunca disprețul pe cel ce nu-i ca
tine!
Chiar dacă el îți pare ca prost, urât, mișel,
Gândește-te c-odată ai fost exact la fel!**

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Dumitru Văsescu (n. 1860, Iași – d. 1909) a fost un inginer și inventator român. A construit în 1880 un inovativ automobil cu motor cu aburi, care i-a purtat numele.

Născut la Iași, în 1859, Dumitru Văsescu a urmat școala primară și cursurile Liceului Internat din orașul natal. Animat de dorința de a studia ingineria, a plecat la Paris, unde s-a

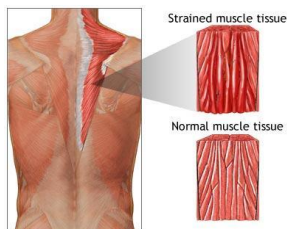
înscris la "École Centrale". Aici își instalează un mic atelier, pe strada Michelet, unde încearcă să construiască o mașină cu care să se poată deplasa pe pământ sau pe calea ferată, prin propriile mijloace. După eforturi deosebite, reușește să realizeze în 1880 un automobil cu abur, care după efectuarea probelor de circulație devine una dintre curiozitățile Parisului. Mașina cu abur construită de Dumitru Văsescu era compusă dintr-o căldare multitubulară cu țevile de legătură, robineții și manometrele de presiune astfel dispuse, încât să poată fi

manevrate cu ușurință. Drept combustibil erau folosiți cărbunii. Foarte caracteristică la acest automobil era construcția clasică a roților din spate, confecționate din jante metalice cu spițe de oțel. Ca anvelopă a folosit cauciuc plin. Roțile din față aveau anvelope cu dimensiuni mai mici și erau confecționate din metal. Automobilul lui Dumitru Văsescu era prevăzut cu două sisteme de frânare independente. Rezervorul de apă era situat sub scaunul conducătorului, iar volanul de direcție se afla în partea dreaptă a mașinii.

După terminarea studiilor la Paris, Dumitru Văsescu se întoarce în țară, în 1906, aducând cu el și automobilul cu abur, cu care a circulat prin București. Mașina a fost expusă la Școala de Poduri și Șosele din Capitală, unde Dumitru Văsescu a lucrat ca profesor. Stins din viață, în urmă cu un secol, la 29 octombrie 1909, la București, Dumitru Văsescu a lăsat amintirea unui ingenios și pasionat inventator.

SFATUL MEDICULUI

Durerea cervicală, mecanism fiziopatogenetic

Majoritatea cazurilor de durere cervicală provocate de efectuarea anumitor activități, cum ar fi utilizarea calculatorului sau poziția culcată, se ameliorează în 4-6 săptămâni cu tratamentul care presupune abordarea pas cu pas a modalităților de a calma durerea, modificarea activităților și efectuarea de exerciții fizice sau fizioterapie. Durerea cervicală provocată de leziuni, cum ar fi căderile ce au ca efect apariția herniei de disc, se ameliorează de obicei în 3 luni fără tratament chirurgical. Durerea cervicală provocată de leziuni apărute în urma traumatismelor cervicale prin mișcări bruste de pendulare, în special în timpul accidentelor de mașină poate fi de lungă durată, dar se ameliorează de obicei în 6-12 luni cu remanența unei dureri recurente ocazionale.

Durerea cervicală poate deveni permanentă (cronică) când apare în combinație cu alte afecțiuni, cum ar fi cele asociate cu îmbătrânirea. Printre acestea se numără îngustarea canalului spinal (stenoza cervicală spinală) și artrita localizată la nivel cervical (spondiloza cervicală). În unele situații, durerea cervicală cronică poate fi provocată de efectuarea unor anumite mișcări repetate și prelungite, cum ar fi utilizarea calculatorului timp de mai multe ore. Durerea cervicală cronică poate avea ca și consecințe apariția iritabilității, fatigabilității, tulburărilor de somn și scăderea calității vieții. În cazul în care tratamentul eșuează, durerea cervicală poate avea ca rezultat instalarea depresiei, sindromului de durere cronică sau a dependenței de medicamente.

Articulația. Formațiune anatomică formată din extremitățile a două sau mai multe oase și din alte structuri specifice (capsula articulară, sinovială, ligamente articulare, cartilaj articular) și care permite mobilizarea oaselor între ele. Ansamblul elementelor prin care oasele se unesc unele cu altele, articulațiile, pot fi afectate de două procese, unul degenerativ - artroza, celălalt inflamator - artrită, precum și de traumatisme și de tumori:

- **artroza** este consecința uzurii cartilajului, care se subțiază, și este însoțită de o osteofitoză (ciocuri de papagal) în vecinătate. Urmează o diminuare a mobilității, o deformare a extremităților osoase aflate în contact și dureri la cea mai mică mișcare articulară; articulațiile cel mai des afectate de artroză sunt umărul și genunchiul.

- **artrita**, inflamația articulației sau a sinovialei, poate fi de origine inflamatorie sau infecțioasă, microcristalină sau nervoasă. Puseele de artrită pot preceda sau însoți artroza.

- **traumatismul** articulației poate provoca o contuzie sau o plagă. Prima se traduce printr-o durere, uneori printr-o echimoză sau o hidrartroză (efuziune de lichid seros intraarticular). Dacă unul sau mai multe ligamente s-au rupt, este vorba de o entorsă. Dacă articulația este separată în două piese, este vorba de o luxație. Mai mult, o plagă aflată pe o articulație expune cartilajul, care este fragil și poate antrena o infecție.

- **tumorile** pot de asemenea, să se dezvolte pe articulații, fie pe seama cartilajului, fie a osului; unele tumori sunt benigne (condrom, osteom, fibrom), altele maligne (sarcom).

Când apar semne de dureri cervicale sau dureri articulare este bine de știut să mergem la un control medical.

MEDITAȚII

În zilele noastre, cei mai mulți dintre noi ne mândrim că suntem creștini. Dar aceasta ne face mai dreapți? Avem porunca să iubim pe aproapele nostru și chiar dacă nu-l iubim, pretindem că-l iubim pe Hristos. Dar dacă El ar fi răstignit în fața noastră, cine dintre noi ar putea să zică: Coboară, Doamne, de pe Cruce și lasă să mă răstignesc eu în locul Tău? Dacă nu suntem în stare să facem aceasta, măcar să ne smerim și atunci am primi har de la Dumnezeu.

Lângă Cruce

de preot Nicolae Floroiu

*Doamne, înaintea Crucii Tale,
Îmi plec genunchii, cu suflet umilit:
Ca Tine, nici un om nu e smerit,
Ci în mândrie, toți Te răstignesc mai tare.*

*Și eu sunt unul dintre cei
Ce Te hulesc prin fapta rea,
Ca tâlharul cel din stânga;
Ba chiar sunt mai rău decât ei...*

*Dar când din răni Îți pică Sânge
Și strângi la piept a mea ființă,
Prin iubire-n suferință,
Inima în piept îmi plânge...*

*Și vreau să Îți alin durerea
Și-n locul Tău să pătimesc,
Să pot să mă răstignesc,
Dar..., o, ce slabă-mi e puterea!...*

*Putea-voi, oare, a răbda:
Scuipări, bătaii, împotrivire
Și umilință peste fire,
De la cel făcut de mâna Ta?...*

*Sau oare, voi putea duce,
În căderi și-n ridicări,
Plin de hule și ocări,
Păcatul lumii pe-a mea cruce?...*

*Iar când voi fi pe cruce pus,
Voi cere eu iertarea lor,
A răstignitorilor,
De la Tatăl Cel de sus?*

*Dar ridicând ochii spre Tine,
De sub cununa cea de spini,
Din ochii-Ți mari și cristalini,
O lacrimă pică spre mine...*

*Și intră înăuntrul meu
Cu glas blând și liniștit:
Nu te teme! Om iubit,
Mântuirea ta sunt Eu!*

